

JIM CYMBALA

FRISSE
WIND,
NIEUW
VUUR

Wat er gebeurt als de Geest van God
de harten van gelovigen aanraakt

FRISSE WIND, NIEUW VUUR

Originally published in the U.S.A. under the title

FRESH WIND, FRESH FIRE

Copyright © 1997 by Jim Cymbala

Published by Zondervan, by arrangement with

HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Copyright © 1999 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteur: Jim Cymbala

Vertaling: Petra Geertse

Omslagontwerp: Jonathan Reining | Jore ontwerp

Druk: Ipskamp Printing, Enschede

Jaar van uitgave: februari 2000

Tweede druk: juli 2022

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-5999-222-1

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form
by print, photoprint, microfilm or any other means
without written permission of the publisher.

Inhoud

DEEL 1

Een krachtige belofte 7

- 1 Amateurs 9
- 2 Het vuur begint te branden 27
- 3 Een lied voor wanhopigen 39
- 4 De grootste ontdekking aller tijden 53
- 5 De dag dat Jezus kwaad werd 69

DEEL 3

Dingen die ons afleiden van wat God ons wil geven 89

- 6 Een tijd om te sidderen 91
- 7 Aanlokkelijke nieuwigheden 107
- 8 De verlokking van de marketing 125
- 9 Een leer zonder kracht 143

DEEL 3

De weg naar de toekomst 161

- 10 Slimmer dan goed voor ons is? 163
- 11 Op zoek naar gewone helden 175

Aan alle voorgangers 191

Eindnoten 195

DEEL 1

Een krachtige belofte

1

Amateurs

Die bewuste zondagavond in 1972 was ik net moeizaam bij het hoogtepunt van mijn allesbehalve volmaakte preek aangeland, toen het onheil geschiedde. Het was treurig en lachwekkend tegelijk.

De Brooklyn Tabernacle – de beklagenswaardige kerk waarvan ik op verzoek van mijn schoonvader voorganger geworden was – bestond uit een vervallen gebouw met twee verdiepingen aan de Atlantic Avenue, een straat in de binnenstad van New York. Er waren nog geen tweehonderd zitplaatsen – maar zelfs die waren lang niet allemaal bezet. De Brooklyn Tabernacle had een laag plafond, muren die wel een likje verf konden gebruiken, groezelige ramen en een kale, houten vloer die al in jaren niet meer gelakt was. Er was geen geld voor een opknapbeurt en we konden ons zeker de luxe niet permitteren om airconditioning te laten aanleggen.

Carol, mijn trouwe echtgenote, deed achter het orgel haar best om een gewijde stemming te creëren, terwijl ik de ongeveer vijftien aanwezigen uitnodigde om naar voren te komen, mochten ze zich eventueel aangesproken voelen door mijn boodschap. Ergens links van mij verschoof iemand in de bank, waarschijnlijk niet omdat hij op mijn uitnodiging wilde ingaan, maar omdat hij zich ongeduldig afvroeg wanneer die jonge predikant hen nu eindelijk eens naar huis zou laten gaan.

K-r-r-a-a-k!

De bank begaf het en de vijf mensen die erop zaten, vielen zuchtend en steunend op de grond. Voor mijn dochttertje was het waarschijnlijk de meest interessante gebeurtenis die ze tot op

dat moment in de kerk had meegemaakt. Ik hield op met preken om de mensen die op de grond lagen de tijd te geven overeind te krabbelen en zich een houding te geven. Ik wist niets beters te doen dan ze nerveus aan te raden om een plaatsje te zoeken op een bank die er iets steviger uitzag, waarna ik de samenkomst beëindigde.

Dit ongelukje geeft eigenlijk een heel goed beeld van mijn eerste tijd als voorganger. Ik wist absoluut niet waar ik mee bezig was, aangezien ik nooit een Bijbelschool of Seminarie gevolgd had. Ik was in Brooklyn opgegroeid in een Oekraïens-Pools gezin. Ik ging 's zondags wel altijd met mijn ouders mee naar de kerk, maar had nooit de intentie gehad om voorganger te worden.

Op de middelbare school deed ik niets liever dan basketbal spelen, en dat bleef zo toen ik bij de marine ging, waar ik als eerstejaarscadet een record vestigde. Later in dat jaar bezeerde ik mijn rug waardoor ik niet langer bij de marine kon blijven. Ik kreeg een volledige sportbeurs aangeboden door de universiteit van Rhode Island en draaide drie jaar lang mee in het basketbalteam. In mijn vierde jaar werd ik aanvoerder van het team; we zijn kampioen geworden van de Yankee Conference en hebben meegedaan met het N.C.A.A.-toernooi.

Ik studeerde af in de sociologie en had inmiddels verkering gekregen met Carol Hutchins. Haar vader was voorganger in onze kerk toen ik op de middelbare school zat. Carol kon goed orgel en piano spelen, ook al kon ze geen noten lezen of schrijven. In januari 1969 trouwden we en gingen in een flat in Brooklyn wonen. We kregen allebei een drukke baan bij een bedrijf in Manhattan en maakten weinig toekomstplannen; we betaalden gewoon de rekeningen en genoten van de weekends.

Carols vader, dominee Clair Hutchins, gaf me echter altijd boeken die mijn verlangen naar geestelijke dingen aanwakkerden. Hij was meer dan alleen voorganger van een plaatselijke kerk: hij moest vaak naar het buitenland om toespraken te houden bij evangelisatiecampagnes of les te geven aan andere

voorgangers. In de Verenigde Staten was hij de officieuze bestuurder van een aantal kleine, onafhankelijke kerken. Begin 1971 zei hij in alle ernst tegen ons dat God misschien wilde dat wij ons volledig zouden richten op christelijk werk.

“Er is een kerk in Newark die een voorganger nodig heeft,” zei hij op een dag. “Het zijn lieve mensen. Waarom geven jullie je baan niet op om een stap te doen in geloof en te kijken wat God voor jullie in petto heeft?”

“Ik heb niet eens een diploma,” wierp ik tegen. “Ik... voorganger? Ik zou niet weten hoe ik dat moest aanpakken.”

Hij zei: “Als God iemand roept, dan is dat het enige wat telt. Geef niet toe aan je angst.”

En voor ik het wist, probeerde ik als jonge man van achter in de twintig een kleine, zwarte kerk te leiden in een van de moeilijkste stedelijke zendingsgebieden van Amerika. Doordeweeks was ik urenlang bezig met het systematisch bestuderen van Gods Woord en op zondag ‘leerde’ ik hoe ik dat Woord kon doorgeven aan andere mensen. Verschillende van mijn fouten werden gecompenseerd door het feit dat Carol zo muzikaal was, en de mensen waren zo vriendelijk om ons een bescheiden salaris te geven.

Van mijn ouders kregen we een voorschot op een huis, zodat we in New Jersey konden gaan wonen. Op de een of andere manier hebben we dat eerste jaar ons hoofd boven water gehouden.

Een dubbele taak

Op een dag belde mijn schoonvader vanuit Florida, waar hij woonde, om te vragen of ik iets voor hem wilde doen. Of ik alsjeblieft op zondagavond wilde gaan preken in de multiraciale Brooklyn Tabernacle, een van de kerken die hij onder zijn hoede had... Volgens hem was die kerk er slechter aan toe dan ooit. Ik stemde toe, niet vermoedend dat mijn leven daardoor voor altijd zou veranderen.

Zodra ik binnenkwam, voelde ik dat deze kerk grote moeilijkheden had. De jonge voorganger was moedeloos. De samenkomst begon aarzelend met een handjevol mensen. Later kwamen er nog een paar binnenlopen. De zangdienst verliep enigszins chaotisch; er was niemand die echt de leiding nam. De voorganger ontdekte iemand tussen de mensen die zo nu en dan in de kerk kwam en kon zingen en gitaarspelen – en vroeg hem ter plekke of hij naar voren kon komen om een lied ten gehore te brengen. De man probeerde te glimlachen en zei nee.

“Echt, ik meen het,” smeekte de voorganger. “We zouden het heel fijn vinden als u voor ons zou willen zingen.” De man bleef weigeren. Het was een ontzettend ongemakkelijke situatie. Uiteindelijk gaf de voorganger het op en liet de gemeente verder zingen.

Verder herinner ik me dat er een vrouw aanwezig was die de pogingen van de voorganger om de zangdienst te leiden zo nu en dan onderbrak omdat ze zich geroepen voelde een lied op te geven.

Het was een vreemde dienst, maar dat was niet mijn probleem. Ik was ten slotte alleen maar gekomen om tijdelijk te helpen. (De gedachte dat ik, op dat punt van mijn ontwikkeling als voorganger, iemand zou kunnen helpen, geeft wel aan hoe wanhopig de situatie was.)

Ik preekte en reed daarna terug naar huis.

Een week later, na afloop van de dienst, zei de voorganger tot mijn stomme verbazing: “Ik heb besloten om mijn taak in deze kerk neer te leggen en te verhuizen naar een andere staat. Zou u dat alstublieft willen doorgeven aan uw schoonvader?”

Ik knikte en zei niet veel. Toen ik die week opbelde om de boodschap door te geven, kwam al snel de vraag op of we de kerk niet beter konden sluiten.

Een aantal jaren daarvoor was mijn schoonmoeder regelmatig met een paar vrouwen bij elkaar gekomen om te bidden of God in het centrum van Brooklyn een gemeente wilde stichten die de mensen zou raken en Hem zou eren. Op die manier was deze

kerk tot stand gekomen – maar nu leek alles verloren.

Terwijl we bespraken wat ons te doen stond, vertelde ik wat de voorganger mij had toevertrouwd. Hij was er zeker van dat een van de zaalwachters geld uit de collecte ontvreemdde, omdat het opgehaalde bedrag nooit overeenkwam met wat de mensen op hun enveloppen met tienden hadden geschreven. Het was dan ook geen wonder dat er amper tien dollar op de bankrekening van de kerk stond.

Mijn schoonvader wilde het nog niet opgeven. “Ik weet het niet. . . ik geloof niet dat God al klaar is met die plaats,” zei hij. “Er is veel nood in dat gedeelte van de stad. Laten we het bijltje er niet te snel bij neergooien.”

“Maar Clair, wat wil je dan doen als de andere voorganger weggaat?” vroeg zijn vrouw, die meeluisterde via hun tweede telefoon. “Ik bedoel, over twee weken. . .”

Plotseling klonk er weer hoop door in zijn stem. “Jim, kun jij niet een poosje allebei de kerken voor je rekening nemen? Probeer het gewoon, dan zien we wel hoe het loopt.” Dat was geen grapje; hij meende het serieus.

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Eén ding stond als een paal boven water: ik had geen wondermiddeltje waarmee ik alle problemen van de Brooklyn Tabernacle kon oplossen. Mijn schoonvader was echter oprecht bezorgd om die kerk, dus ik besloot op zijn voorstel in te gaan.

Nu was ik niet langer een amateur in één gemeente, maar kon ik mijn lol op in twee gemeenten tegelijk. Dat jaar had ik op zondag het volgende programma:

9.00 uur	<i>Vertrekken uit New Jersey en in mijn eentje naar Brooklyn rijden.</i>
10.00 uur	<i>De morgendienst leiden.</i>
11.30 uur	<i>In vliegende vaart via Manhattan en door de Holland Tunnel naar de kerk in Newark, waar Carol en de anderen al begonnen waren met de middagdienst. Preken.</i>

Frisse wind, nieuw vuur

Laat in de middag: Met Carol en de baby naar McDonald's, dan terug naar Brooklyn voor de avond-dienst.

Laat in de avond: Terug naar New Jersey, uitgeput en meestal ook moedeloos.

Tijdens de diensten in Brooklyn kwam er zo nu en dan een zwerver binnen. De opkomst was teruggelopen naar minder dan twintig mensen, omdat een aantal bezoekers mij 'te gedisciplineerd' vond en al snel besloot om ergens anders heen te gaan.

Vooraf de morgendiensten zonder Carol waren moeilijk. De pianist kon maar één lied spelen: 'Oh, how I love Jesus'. We zongen het elke week, soms meerdere malen. Alle andere liederen kwamen er haperend en vals uit. Het leek niet echt op een dynamische kerk.

Ik zal nooit vergeten wat er die eerste zondagmorgen in de collecte zat: 85 dollar. De kerk moest iedere maand 232 dollar betalen voor de hypotheek, nog afgezien van de rekeningen voor gas, water en elektriciteit of een bijdrage aan de voorganger.

*Ik zal nooit vergeten wat er die eerste
zondagmorgen in de collecte zat: 85 dollar.*

Toen we aan het einde van de maand de hypotheek moesten betalen, stond er iets van 160 dollar op de rekening. We zouden meteen de eerste keer al in gebreke moeten blijven. Hoe lang zou het duren voordat we het gebouw kwijtraakten en op straat kwamen te staan? Ik herinner me dat ik die maandag, mijn vrije dag, begon te bidden: "Heer, U moet me helpen. Ik weet niet veel – maar ik weet *wel* dat we de hypotheek moeten betalen."

Op dinsdag ging ik naar de kerk. *Wie weet, misschien stuurt er wel iemand zomaar opeens wat geld*, zei ik tegen mezelf. *George Müller heeft dat ook vaak meegemaakt met zijn weeshuis in Engeland – hij hoefde maar te bidden of er kwam al een brief of een bezoeker met hetgeen hij nodig had.*

Er zaten die dag echter alleen maar reclamefolders en rekeningen bij de post.

Nu was alles bekeken. Ik liep naar boven, ging aan mijn bureautje zitten en begon te huilen. “God,” snikte ik. “Wat moet ik doen? We kunnen niet eens de hypotheek betalen.” Die avond was de doordeweekse dienst en ik wist dat er niet meer dan drie of vier mensen zouden komen. De collecte zou waarschijnlijk nog geen tien dollar opbrengen. Hoe moest ik dit oplossen?

Ik bleef de Heer wel een uur lang aanroepen. Uiteindelijk droogde ik mijn tranen – ik kreeg opeens een ingeving. *Wacht eens even! Er zit niet alleen een brievenbus in de voordeur, de kerk heeft ook een postbus. Ik zal eens aan de overkant van de straat gaan kijken of er iets is. God zal mijn gebed toch zeker wel verhoren!*

Met nieuwe moed stak ik de straat over, liep door de hal van het postkantoor en draaide de knop van de kleine postbus om. Ik gluurde naar binnen. . .

Niets.

Toen ik weer buiten liep in de zonovergoten Atlantic Avenue, reden er net een paar vrachtauto’s voorbij. Als ik op dat moment zou zijn overreden, had dat me niet ongelukkiger kunnen maken dan ik al was. Liet God ons in de steek? Deed ik iets waar Hij niet blij mee was? Verdrietig slenterde ik terug naar het kleine gebouw aan de overkant van de straat.

Ik deed de deur open en wist niet wat ik zag. Daar op de vloer van de hal lag iets wat er drie minuten geleden nog niet gelegen had: een eenvoudige, witte enveloppe – zonder adres of postzegel, gewoon een witte enveloppe.

Met bevende handen maakte ik hem open en vond. . . *twee biljetten van 50 dollar.*

Ik begon alleen door de lege kerk te roepen. “God, U hebt ons geholpen! U hebt ons geholpen!” We hadden 160 dollar op de bank staan, en met deze 100 dollar erbij konden we de hypotheek betalen. Diep uit mijn binnenste slaakte ik een “Halleluja!” Wat een les voor een terneergeslagen jonge voorganger!

Tot op de dag van vandaag weet ik niet waar dat geld vandaan kwam. Ik weet alleen dat het voor mij een teken was dat God dichtbij en trouw is.

De instorting

Ons hectische programma was natuurlijk behoorlijk uitputtend, en Carol en ik beseften al snel dat we moesten kiezen voor een van beide kerken. Vreemd genoeg voelden we ons meer aangetrokken tot Brooklyn, hoewel ons enige salaris van de kerk in Newark kwam. Het was duidelijk dat God ons beiden ingaf dat we ons moesten toewijden aan de jonge gemeente in Brooklyn Tabernacle, in voor- en tegenspoed. Op de een of andere manier wisten we dat we daar thuishoorden.

We zochten allebei een bijbaantje – Carol als kantine medewerkster en ik als basketbaltrainer voor de onderbouw van een middelbare school. We hadden geen ziektekostenverzekering. Op de een of andere manier kwam er brood op tafel en konden we benzine kopen voor de auto, maar daar hield het dan ook mee op.

Ik wist niet of alle voorgangers zo begonnen. Aangezien ik niet op een Bijbelschool of Seminarie had gezeten, had ik mij geen beeld gevormd aan de hand waarvan ik onze situatie zou kunnen beoordelen. We rommelden op eigen houtje maar wat aan. Zelfs Carols vader gaf ons niet veel raad of duidelijkheid. Ik denk dat hij ervan uitging dat ik het met vallen en opstaan wel zou leren. Vaak zei hij tegen me: “Jim, je zult gewoon in gehoorzaamheid aan God je eigen manier moeten vinden om de mensen dienstbaar te zijn.”

Op een van die eerste zondagavonden was ik zo terneer-
geslagen door wat ik zag – en nog meer door wat ik in mijn
binnenste ervoer – dat ik letterlijk niet in staat was om te preken.
Toen ik vijf minuten bezig was, bleven de woorden in mijn keel
steken. Mijn ogen vulden zich met tranen. Ik werd overmand
door een gevoel van somberheid. Alles wat ik tegen de mensen
kon zeggen, was: “Het spijt me... Ik... Ik kan niet preken in
deze atmosfeer... Er zit iets verschrikkelijk fout... Ik weet niet
wat ik moet zeggen... ik kan niet verder gaan... Carol, zou je
iets op de piano willen spelen en misschien wil iedereen naar
voren komen? God moet ons helpen, anders weet ik het niet
meer...” Meer kon ik niet uitbrengen. Ik schaamde me, maar ik
kon niets anders doen.

De mensen deden wat ik vroeg. Ik leunde op de kensel en
snikte met mijn hoofd in mijn handen. Eerst bleef het heel rustig,
maar het duurde niet lang of de Geest van God kwam over ons.
De mensen begonnen met innerlijke bewogenheid tot de Heer
te roepen. “God, help ons,” baden we. Carol speelde het oude
lied ‘I need Thee, oh, I need Thee’ en wij zongen mee. Daarna
was er een tijd van voorbede.

Plotseling kwam er een jonge zaalwachter door het
middenpad naar voren gerend. Hij klemde zich vast aan het
podium en terwijl hij bad, begon hij te huilen.

Toen ik mijn hand op zijn schouder legde, keek hij op. De
tranen stroomden over zijn wangen toen hij zei: “Het spijt me!
Het spijt me! Ik zal het nooit meer doen! Vergeef me, alstu-
blijft!” Ik begreep onmiddellijk dat hij zijn verontschuldi-
gingen aanbood omdat hij collectegeld had weggenomen. Ik
was beduusd van zijn onverwachte bekentenis en wist even niet
wat ik moest zeggen.

Dit was onze eerste geestelijke doorbraak. Ik had niet voor
detective hoeven spelen; ik hoefde de verdachte niet met zijn
misdaad te confronteren en hem te dwingen zijn schuld te
bekennen. In één avond werd Probleem Nummer Eén (van wat
er wel duizend leken) opgelost gedurende een tijd van gebed.

Die avond, toen ik diep in de put zat omdat de problemen me boven het hoofd groeiden en de duisternis die ons omringde me zo benauwde dat ik niet eens meer kon bidden, heb ik een verbijsterende waarheid ontdekt: God wordt aangetrokken door zwakheid. Hij kan mensen die nederig en eerlijk toegeven dat ze Hem wanhopig hard nodig hebben, niet weerstaan. Onze zwakheid biedt ruimte voor zijn kracht.

*Ik ontdekte een verbijsterende waarheid:
God wordt aangetrokken door zwakheid.
Hij kan mensen die nederig en eerlijk
toegeven dat ze Hem wanhopig hard nodig
hebben, niet weerstaan.*

Ook mensen worden niet afgeschrikt door eerlijkheid. Ik hoefde als voorganger niet de schijn op te houden. Ik heb gewoon zo goed ik kon Gods Woord gepredikt en met de gemeente gebeden en gezongen. De rest kon ik aan de Heer overlaten.

De herinnering aan die eerste momenten van verootmoediging is me heel dierbaar. Door die ervaring heb ik geleerd dat ik niet de prediker hoefde uit te hangen. Jezus riep vissers, geen mannen die waren afgestudeerd aan rabbijnse scholen. De belangrijkste vereiste was eerlijkheid en oprechtheid. Zijn discipelen moesten volkomen op Hem en op zijn kracht vertrouwen. Ook ik hoefde niet langer te proberen me geestelijk voor te doen – wat dat ook mocht inhouden. God kon Jim Cymbala alleen gebruiken zoals hij was. Het was een hele doorbraak voor mij toen ik erop leerde vertrouwen dat God mijn natuurlijke persoonlijkheid kon gebruiken. God heeft altijd een hekel gehad aan schijn en veinzerij, zeker op de kansel. Zodra ik probeerde mij anders voor te doen dan ik was, deed ik Gods Geest verdriet.

Ik kon echter wel proberen wat meer ernst te maken met mijn studie. Ik begon een bibliotheek in te richten met boeken over de Bijbel en bracht elke week vele uren door met het bestuderen van Gods Woord. Een tweede John Wesley of G. Campbell Morgan zou ik echter nooit worden – dat was duidelijk. Ik moest een eigen stijl ontwikkelen, mezelf openstellen voor God en van Hem afhankelijk blijven.

Een moeilijke tijd

Het leek wel of we elke week opnieuw op de proef werden gesteld. De brander van de verwarming ging stuk en het kostte 500 dollar om hem te laten repareren. Helaas brachten mijn verwoede pogingen om geld los te krijgen slechts 150 dollar op. Ik begon er sterk aan te denken om het bijltje erbij neer te gooien. *Ik ben hier niet geschikt voor*, zei ik tegen mezelf. *Ik mis een bepaalde geestelijke flair. Ik heb geen domineesstem. Ik ben geen spreker. Ik zie er te jong uit. En ik ben zo moe. . .*

Carol en ik konden niemand bedenken bij wie we konden aankloppen om steun. Mijn ouders woonden in een ander gedeelte van Brooklyn, maar mijn vader had op dat moment een alcoholprobleem en mijn moeder werd daar helemaal door in beslag genomen. We hoefden van haar niet veel bemoediging te verwachten.

De moeder van een van Carols vrienden hoorde waar we mee bezig waren en op een zondag kwam ze langs. Ze zei niets, maar het was duidelijk dat ze dacht: *Wat doet zo'n leuk jong stel als jullie hier?*

We kregen al snel in de gaten dat de meeste blanke, welgestelde christenen uit andere delen van de stad niet erg gecharmeerd waren van onze locatie en onze gemeente.

Verschillende mensen, die al lid van de kerk waren voordat wij de leiding op ons namen, pasten zo slecht bij het karakter van de gemeente en wilden zo duidelijk hun eigen koers varen, dat ik zelfs begon te bidden of ze weg mochten gaan. Eén man

deelde mee dat hij ook bevoegd was om te preken en dat ik hem moest toestaan op zondagavond de dienst te leiden. Uit zijn geestelijk leven kon ik echter opmaken dat hij daar totaal niet geschikt voor was.

De confrontatie kwam hard aan, want we konden het ons eigenlijk niet veroorloven om mensen kwijt te raken. Maar als deze mensen zouden blijven, zou dat betekenen dat we voortdurend onenigheid zouden hebben – en ik wist dat de Heer ons dan nooit zou kunnen zegenen met de geestelijke kracht die we zo hard nodig hadden. Een voor een verlieten deze mensen onze kerk. Ik heb zelfs verschillende keren een bijdrage moeten leveren aan de verhoring van mijn gebed, door mensen aan te raden een andere kerk te gaan zoeken. Ik leerde dat je in de kerk soms net als bij basketbal de confrontatie aan moet gaan.

Ondanks het feit dat er mensen afvielen, groeide de kerk na verloop van tijd uit tot veertig of vijfenveertig leden. Financieel gezien bleef de situatie onzeker. Vrienden zetten soms een tas met boodschappen op de stoep en daar waren we blij om. Het eerste jaar in Brooklyn ontvingen we een salaris van 3.800 dollar (het nationale gemiddelde voor een huishouden als het onze was 14.000 dollar!). Het tweede jaar stegen we tot wel 5.200 dollar.

Meer dan eens heb ik op een winterse zaterdagavond gedacht dat de opkomst de volgende morgen wel niet zo groot zou zijn vanwege de sneeuw – de meeste leden konden zich geen auto veroorloven. Dat zou betekenen dat de collecte nog minder zou opbrengen dan anders. Op zulke momenten vroeg ik me altijd af hoe ik de volgende zondag ooit moest doorkomen. Ik hoopte zelfs dat er een wonder zou gebeuren en de zon de volgende morgen niet zou opkomen.

Carol begon een klein koor met in totaal negen zangers. Maar ook daar begonnen al snel moeilijkheden te rijzen. Het koor had nog maar een paar zondagen tijdens de dienst gezongen toen een van de meisjes ongehuwd zwanger werd. In een kleine gemeente ziet iedereen alles en *praat* iedereen ook over alles.

Nadat we verschillende keren op zondagavond voor in de

kerk gebeden hadden en de mensen de gewoonte kregen om de Heer aan te roepen, groeide het aantal bezoekers tot vijftig of zestig. Ik wist echter dat God veel meer wilde doen. . . en dat ook zou doen als wij maar zorgden voor goede aarde waarin Hij kon werken. Ik had schoon genoeg van de ontwijkende houding die ik sinds mijn kinderjaren gezien had – de mensen hadden het altijd enthousiast over wat God lang geleden tijdens een of andere opwekking had gedaan, of over de ‘grote dingen’ die Hij in de toekomst zou gaan doen. In werkelijkheid waren er maar weinig kerken, waar in één jaar of zelfs een paar jaar tijd, honderd bekeerde zondaars werden gedoopt. Als er groei was, kwam dat alleen doordat mensen van de ene kerk naar de andere overgingen. New York City was een moeilijk zendingsgebied, maar God wilde niet dat we zouden groeien doordat mensen uit andere kerken zich bij ons aansloten.

Wat we nodig hadden, was wind en vuur. We hadden de Heilige Geest nodig om de wanhopige levens van de mensen om ons heen te veranderen. We woonden in een buurt met veel alcohol- en heroïneverslaafden. Daarnaast werd er veel LSD gebruikt en begon ook de cocaïne haar intrede te doen. Drie blokken van onze kerk verwijderd stonden prostituees op de hoeken van de straat. De stad was duidelijk aan het verpauperen. Iedereen probeerde genoeg geld bij elkaar te sparen om *weg* te komen uit onze wijk.

Ik wanhoopde bij de gedachte dat ons leven voorbij zou gaan zonder dat God zijn kracht aan ons zou openbaren. Carol en ik wilden niet zomaar onze tijd uitzitten. Ik verlangde ernaar dat God alles zou veranderen – mijzelf, de kerk, onze liefde voor de mensen, ons gebed.

*Ik wanhoopde bij de gedachte dat ons
leven voorbij zou gaan zonder dat God
zijn kracht aan ons zou openbaren.*

Op een dag zei ik tegen de Heer dat ik liever dood wilde gaan, als ik in mijn carrière als voorganger alleen maar zou mogen watertrappelen. . . als ik altijd maar moest preken over de kracht van het Woord en de Geest, maar die nooit zou mogen zien. Ik verafschuwde de gedachte dat ik nog een ontelbaar aantal kerkdiensten zou moeten leiden zonder dat er iets veranderde. Ik hongerde naar een doorbraak van God in ons leven en in ons werk.

De belofte

Rond die tijd kreeg ik last van een hoest die maar niet overging. Ik hoestte en hoestte zes weken lang, waardoor ook Carol 's nachts bijna niet kon slapen. Elke dag moest ik slijm opgeven.

Mijn schoonouders waren zo bezorgd, dat ze een vliegticket naar Florida betaalden, zodat ik bij hen thuis in St. Petersburg in de warme zon zou kunnen uitrusten. Dankbaar reisde ik naar hen toe. Het enige vervelende was, dat ik Carol en de tweejarige Chrissy moest achterlaten.

Op een dag ging ik met een groep van twintig of dertig toeristen mee uit vissen. De hemel was azuurblauw en het warme water van de Golf van Mexico kabbelde rustig langs de zandige kust. Zeemeeuwen vlogen krijsend over ons heen. De zon deed mijn verstopte longen goed.

Toen we koers zetten naar diep water, zaten de anderen te lachen en te praten over de vissen die ze die middag hoopten te vangen. Zelf had ik ook een hengel in mijn handen. . . maar met mijn gedachten was ik niet bij het vissen. Ik ging voor in de boot zitten, een stukje bij de anderen vandaan, en starde naar de horizon in de verte.

Ik liet mijn gedachten gaan over alle methoden en strategieën voor kerkgroei waarover ik had gehoord of gelezen. Een christelijke leider had eens tegen me gezegd: “U moet uw diensten niet langer in een kerkgebouw houden; huisgemeenten zijn tegenwoordig veel meer in trek. U kunt uw gebouw net zo goed

verkopen; God is iets nieuws aan het doen.”

De baptistengemeente verderop in onze straat, die ooit groot en alom bekend was, had zwaar geïnvesteerd in een aantal bussen om grote groepen kinderen naar hun kerk te brengen. Het had niets anders opgeleverd dan hoge verzekeringspremies, chronisch vandalisme en een onveranderde kerk.

Ik had grote kerken bezocht die altijd sprekers en zangers uitnodigden die op dat moment erg populair waren. Daardoor trokken ze veel publiek. . . in ieder geval andere christenen. Een voorganger zei eens met een grijns: “Ik houd er niet van om ‘schapen te stelen’ uit andere kerken, maar ik zet wel graag mijn hek wijd open.”

*De beschamende waarheid is
dat zelfs ik soms geen zin had
om naar de dienst te gaan
– zo erg was het.*

Of dat nu een eerlijke benadering was of niet, er was geld voor nodig, en dus konden we het wel vergeten – niemand zou helemaal naar Brooklyn komen tegen de kleine vergoeding die wij konden aanbieden. Bovendien hadden Carol en ik eerlijk naar elkaar uitgesproken dat de Brooklyn Tabernacle gedoemd was te verdwijnen, tenzij God zou zorgen voor een doorbraak. We konden de kerk niet in stand houden met allerlei trucjes. We konden ons er niet doorheen slaan met een goede organisatie en een aantrekkelijk programma. De beschamende waarheid is dat zelfs *ik* soms geen zin had om naar de dienst te gaan – zo erg was het.

De Heilige Geest *moest* over ons worden uitgestort; anders zou het afgelopen zijn.

“Heer, ik weet absoluut niet wat ik moet doen om een goede

voorganger te zijn,” bad ik zachtjes, daar midden op het water. “Ik heb geen opleiding gehad. Alles wat ik weet, is dat Carol en ik midden in New York City werken en dat er overal om ons heen mensen sterven – aan een overdosis heroïne, een materialistische houding of wat dan ook. Als het evangelie zoveel kracht heeft. . .”

Ik kon mijn zin niet afmaken. Mijn stem werd verstikt door tranen. Gelukkig hadden de andere mensen op de boot niets in de gaten, omdat ze te ver weg zaten en geconcentreerd waren op hun hengels in het blauwgroene water.

Toen merkte ik dat God zachtjes, maar met kracht tot me sprak in woorden die ik niet met mijn oren, maar diep in mijn geest kon horen:

Als jij en je vrouw mijn volk ertoe aansporen om te bidden en mijn naam aan te roepen, zul je nooit gebrek hebben aan een onderwerp om over te preken. Ik zal zorgen dat er genoeg geld binnenkomt, zowel voor de kerk als voor je gezin, en je zult nooit een gebouw hebben dat groot genoeg is om de menigte te herbergen die Ik zal sturen in antwoord op je gebed.

Ik was overweldigd. Mijn tranen begonnen nog harder te stromen. Ik keek naar de andere passagiers, die nog steeds aan het vissen waren. Niemand keek mijn richting uit.

Ik wist dat dit een boodschap van God was, ook al had ik geen bijzonder visioen of een spectaculaire ervaring gehad. God liet me gewoon de enige oplossing voor onze moeilijkheden zien – en eigenlijk gold die in het algemeen voor iedereen. Zijn oplossing was gebaseerd op de ontelbare beloften die we tegenkomen in de Bijbel; door de geschiedenis heen is elke uitstorting van de Heilige Geest op die manier tot stand gekomen. Het was de reden waarom Charles G. Finney, Dwight L. Moody, A.B. Simpson en andere mannen en vrouwen op een machtige manier door God gebruikt konden worden. Eigenlijk wist ik dat allang, maar God liet het me op dat moment heel duidelijk zien. Hij toonde me hoe ik Hemzelf en zijn kracht werkelijk zou kunnen ervaren. Hij zei dat Hij mijn honger naar Hem en zijn veranderende kracht

zou stillen, als ik mijn kleine gemeente zou leren Hem aan te roepen in gebed.

Toen de boot later die middag afmeerde, voelde ik me wonderlijk rustig. Een paar dagen daarna vloog ik terug naar New York. Ik was nog steeds dezelfde jonge voorganger als altijd, maar ik dacht niet langer aan alle moderne trends en nieuwe theorieën. God had beloofd dat Hij in alles zou voorzien, dat Hij zou antwoorden als we tot Hem om hulp zouden roepen. We hoefden niet op eigen houtje te proberen het onmogelijke te bereiken in een harteloze wereld. God was bij ons en Hij zou ons helpen.

Er kwam een heilige opwinding over me. Ik keek zelfs uit naar de volgende zondag aan de Atlantic Avenue.

2

Het vuur begint te branden

“Welkom terug, dominee Cymbala,” zeiden de mensen toen ze me die morgen zagen. “Bent u goed uitgerust in Florida? Hoe staat het met uw hoest?”

Ik zei dat het met mijn hoest een stuk beter ging, maar van binnen popelde ik om hun iets veel belangrijkers te vertellen. Ergens aan het begin van de dienst zei ik: “Broeders en zusters, ik heb werkelijk het gevoel dat ik een boodschap van God gekregen heb over de toekomst van onze kerk. Toen ik in Florida was, heb ik God aangeroepen om te vragen of Hij ons – *mij* – wilde laten zien wat Hij het liefste wil dat we doen. En ik geloof dat ik een antwoord gekregen heb.

Het is niet ingewikkeld, diepgaand of spectaculair, maar ik wil jullie vandaag in alle ernst zeggen: *Vanaf deze dag zal de bidstond de barometer van onze kerk zijn. Aan de hand van wat er gebeurt op dinsdagavond, zullen we beoordelen of we goed bezig zijn of niet, want daarvan zal het afhangen of God ons zegent.*

De Heer heeft in zijn Woord beloofd dat Hij ons zal antwoorden als we Hem aanroepen. Hij zal de mensen die zich nog niet bekeerd hebben, tot Zich trekken en zijn Geest over ons uitstorten. Als we Hem niet aanroepen, kunnen we op geen enkele belofte aanspraak maken – geen enkele. Zo simpel ligt het. Welke leer ik ook zal verkondigen en wat we ook geloven met ons verstand, de toekomst zal afhangen van onze bidstonden.

Dit is de motor die de kerk draaiende zal houden. Ja, ik wil dat u op zondag blijft komen – maar de dinsdagavond zal het belangrijkste zijn. Carol en ik hebben onze koers bepaald, en we hopen dat u zich allemaal bij ons zult aansluiten.”